

jurnalul, violoncelul, tabloul

Foto: Cosmin Bumbut

Și cu violoncelul ce facem? se întreabă, în piesa lui Vișniec, regizorul și cei trei interpreți

Ca preambul la viitoarea stagiune europeană, Naționalul timișorean a inițiat programul Start '98 (coordonator: Ionuț Mihai Corpaci) de susținere a tinerilor creatori, spectacolele estivalului turneu bucureștean fiind coproduse cu Fundația "Teatrul fără Frontiere", Teatrul Maghiar de Stat "Csiky Gergely", Teatrul German de Stat, Fundația pentru o Imagine Liberă și UNITER. Prezentate în trei seri consecutive, spectacolele au gravitat în jurul a trei elemente-metaforă: jurnalul, violoncelul și tabloul.

Publicat acum cinci decenii, **Jurnalul Annei Frank** continuă să iradieze o fascinație sub puterea căreia s-a aflat și Mihaela Sirbu, actrița ce și-a dorit și a reușit să-i mai depene încă o dată povestea (prima versiune scenică a fost ecranizată în 1959 și 1980). Cu gândul la o colegă recent dispărută, Liana Ceterchi a decupat și regizat un spectacol pe care l-a vrut o comemorare a victimelor nevinovate ale unui destin absurd. În prim-plan este adusă ingenuitatea însăși, copila de 13 ani exprimându-și deopotrivă inocența și inconștiența, nevoia de răs și vis, de iubire și libertate. Aerul ei jucăuș e contracarat de dramatismul imaginilor ce au reținut pe peliculă detaliile fizionomice ale presupușilor parteneri de claustrare, fixați într-o unică acțiune – curățatul cartofilor ce

le asigură supraviețuirea. "Filmul" continuă apoi să se denuleze doar într-o dimensiune sonoră, un alt artificiu regizoral menit să activeze memoria afectivă a spectatorului, rețina păstrând încă multă vreme conturul gracil al eroinei, însuflețită cu gingașă forță.

Despre virtuozitate actoricească – dar nu numai – este vorba și în piesa lui Matei Vișniec **Și cu violoncelul ce facem?**, montată de Vasile Nedelcu. Printr-un concurs de împrejurări, regizorul a devenit și interpret, preluând de la scenograful Mihai Vladimir Anton sarcina de a fi și instrumentist. Astfel, parabola despre insul ce și-a aflat în muzică rațiunea de a exista se articulează și mai bine, denunțând cu sporit efect stupiditatea indivizilor invidioși pe

Mihaela Sirbu în Anne Frank

armonia interioară a celui ce rămâne impasibil la agitația lor sterilă. Ada Navrot, Mihai Călin și Gabriel Spahiu, vesel-triști bufoni ai unei pseudo-așteptări beckettienne, dau impresia unui angrenaj excelent pus la punct (și datorită mișcării scenice, semnată Mălina Andrei!), capabil să se energizeze perpetuu, la motivul ploii indicând fertilizarea terenului comediei absurde cu derizoriul cotidian. Pânza freatică a relativizării ambiguității e pe cale să-i sufoce și pe membrii triumphiului de prieteni radiografiat de Yasmîna Réza în **Artă**. Un tablou de un alb imaculat (!) iscă o aprigă dispută între vechi amici, prilej-pretext de a le dezvălui caracterele după

Artă de Yasmîna Reza

metoda deconstrucției, care-i face de-a dreptul transparent din punct de vedere psihologic. Au intrat în acest joc, condus de regizoarea Alexandra Gandi în scenografia Getei Medinschi, actorii Damian Victor ●ancea, Florin Ionescu și Cristian Szekeres. Și au câștigat aplauzele publicului. Spectatorii interesați au putut să-și continue meditația, respectiv delectarea ludică, prin lectura volumului de teatru al scriitoarei franceze Yasmîna Réza, publicat recent de Editura UNITEXT.

Irina Coroiu